EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 17.7.2020
COM(2020) 323 final

2020/0145 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om gränsöverskridande betalningar i unionen (kodifiering)

(Text av betydelse för EES)

MOTIVERING

1. Inom ”Medborgarnas Europa” fäster kommissionen stor vikt vid att unionsrätten förenklas och förtydligas så att den blir mer tillgänglig och begriplig för medborgarna och därmed ger dem nya möjligheter och tillfällen att utöva de särskilda rättigheter som de kan åberopa.

   Ett hinder för att uppnå detta mål är dock att ett stort antal bestämmelser som har ändrats flera gånger och ofta på ett väsentligt sätt finns spridda i såväl den ursprungliga rättsakten som i senare ändringsrättsakter. För att kunna fastställa vilka bestämmelser som gäller fordras därför att ett stort antal rättsakter kontrolleras och jämförs.

   Unionsrättens klarhet och överskådlighet är därför beroende av att ofta ändrade bestämmelser kodifieras.

2. Genom beslut av den 1 april 1987[1] gav kommissionen sina avdelningar i uppdrag att kodifiera rättsakter senast efter det att de ändrats för tionde gången. Den underströk samtidigt att detta är en minimiregel och att avdelningarna bör sträva efter att kodifiera de texter som de har ansvar för med ännu kortare mellanrum för att göra bestämmelserna klara och begripliga.

3. Detta bekräftades i ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådet i Edinburgh i december 1992[2], där också betydelsen av en kodifiering betonades, eftersom den garanterar förutsebarhet i fråga om vilken lag som är tillämplig vid en viss tidpunkt i en viss fråga.

   Kodifieringen ska genomföras i enlighet med det normala förfarandet för antagande av unionens rättsakter.

   Eftersom rättsakterna inte får ändras i sak vid en kodifiering har Europaparlamentet, rådet och kommissionen i ett interinstitutionellt avtal av den 20 december 1994 enats om en påskyndad arbetsmetod i syfte att snabbt kunna anta kodifierade rättsakter.

4. Detta förslag avser en kodifiering av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001[3]. Den nya förordningen ersätter de olika rättsakter som omfattas av kodifieringen[4]. Förslaget följer de kodifierade texterna vad beträffar innehållet i sak och begränsar sig därmed till att föra samman texterna, vilket innebär att de ändringar som krävs till följd av kodifieringen endast är av formell karaktär.

5. Detta förslag till kodifiering har utarbetats på grundval av en föregående konsolidering på 24 officiella språk av förordning (EG) nr 924/2009 och dess ändringsrättsakter, som genomförts av Europeiska unionens publikationsbyrå med hjälp av ett databehandlingssystem. I de fall artiklarna har numrerats om framgår förhållandet mellan de gamla och nya artikelnumren av en tabell i bilaga II till den kodifierade förordningen.

---

1 KOM(87) 868 PV.
2 Se bilaga 3 till del A i slutsatserna.
3 Förslaget finns infört i lagstiftningsprogrammet för 2020.
4 Se bilaga I till detta förslag.

↓ 924/2009 (anpassad)

2020/0145 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om gränsöverskridande betalningar i ⌦ unionen ⌫ (kodifiering)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om ⌦ Europeiska unionens funktionssätt ⌫, särskilt artikel ⌦ 114.1 ⌫,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens ⌦ yttrande ⌫[5],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[6],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

↓

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009[7] har ändrats väsentligt flera gånger[8]. För att skapa klarhet och överskådlighet bör den förordningen kodifieras.

↓ 924/2009 skäl 1 (anpassad)

(2) Det är viktigt att avgifterna är lika för gränsöverskridande betalningar i euro och motsvarande betalningar inom en medlemsstat, för att den inre marknaden ska fungera väl och för att underlätta den gränsöverskridande handeln inom ⌦ unionen ⌫.

5 EUT C […], […], s. […].

6 EUT C […], […], s. […].

7 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 9.10.2009, s. 11).

8 Se bilaga I.

↓ 924/2009 skäl 5 (anpassad)

(3) Det är inte tillrådligt att tillämpa principen om lika avgifter på betalningsinstrument som huvudsakligen eller uteslutande är pappersbaserade, såsom checkar, eftersom dessa är av den beskaffenheten att de inte kan behandlas lika effektivt som elektroniska betalningar.

↓ 924/2009 skäl 6 (anpassad)

(4) Principen om lika avgifter bör tillämpas på betalningar som initieras eller avslutas på papper eller med kontanter ⌦ och som ⌫ behandlas elektroniskt under betalningskedjan, med undantag för checkar, och ⌦ på ⌫ alla avgifter ⌦ som ⌫ är direkt eller indirekt kopplade till en betalningstransaktion, inbegripet avgifter kopplade till ett avtal. Indirekta avgifter ⌦ inbegriper ⌫ avgifter för upprättande av en stående betalningsorder ⌦ och ⌫ avgifter för att använda ett betal- eller kreditkort, ⌦ vilka ⌫ bör vara desamma för nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner inom ⌦ unionen ⌫.

↓ 924/2009 skäl 7 (anpassad)

(5) I syfte att undvika fragmentering av betalningsmarknaderna, bör principen om lika avgifter tillämpas. Därför bör en nationell betalning med samma eller mycket snarlika egenskaper som den gränsöverskridande betalningen fastställas för varje kategori av gränsöverskridande betalningstransaktioner. Det bör vara möjligt att bland annat använda följande kriterier för att fastställa den nationella betalning som motsvarar en gränsöverskridande betalning: kanal som använts vid initiering, utförande och avslut av betalningen, automatiseringsgrad, eventuell betalningsgaranti, kundstatus och förhållande till betaltjänstleverantören, ⌦ eller betalningsinstrument ⌫ som använts, enligt definitionen i artikel 4.14 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366[9]. Dessa kriterier bör inte anses vara uttömmande.

↓ 924/2009 skäl 8 (anpassad)

(6) Behöriga myndigheter bör utfärda riktlinjer för ⌦ fastställande ⌫ av motsvarande betalningar när de anser det vara nödvändigt. Kommissionen, när det är lämpligt biträdd av betalningskommittén ⌦ som inrättas i enlighet med artikel 85.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG[10] ⌫, bör tillhandahålla lämpliga riktlinjer och bistå de behöriga myndigheterna.

[9] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

[10] Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 5.12.2007, s. 1).

↓ 2019/518 skäl 4 (anpassad)

(7) För att underlätta den inre marknadens funktion och ⌦ undvika ⌫ ojämlikheter mellan å ena sidan betaltjänstanvändare i euroområdet och å andra sidan betaltjänstanvändare i medlemsstater utanför euroområdet när det gäller gränsöverskridande betalningar i euro, bör det säkerställas att avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro inom unionen ligger i linje med avgifterna för motsvarande nationella betalningar i den nationella valutan i den medlemsstat där betaltjänstanvändarens betaltjänstleverantör är belägen. En betaltjänstleverantör anses vara belägen i den medlemsstat där den tillhandahåller sina tjänster till betaltjänstanvändaren.

↓ 2019/518 skäl 5 (anpassad)

(8) Valutaväxlingsavgifter utgör en betydande kostnad vid gränsöverskridande betalningar i fall där en annan valuta används i betalarens medlemsstat än i betalningsmottagarens medlemsstat. Artikel 45 i direktiv (EU) 2015/2366 kräver att de avgifter och den växelkurs som tillämpas är transparenta, i artikel 52.3 i det direktivet anges informationskrav när det gäller betalningstransaktioner som omfattas av ett ramavtal, och artikel 59.2 i det direktivet omfattar informationskrav för parter som erbjuder valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället. Det bör ⌦ fastställas ⌫ ytterligare åtgärder i syfte att skydda konsumenterna mot överdrivet höga kostnader för valutaväxling och säkerställa att konsumenterna får den information de behöver för att kunna välja de bästa alternativen ⌦ för valutaväxling ⌫.

↓ 2019/518 skäl 6 (anpassad)

(9) ⌦ Åtgärderna bör ⌫ vara ändamålsenliga, adekvata och kostnadseffektiva. I situationer där betalaren erbjuds olika alternativ för valutaväxling i en uttagsautomat eller på försäljningsstället, bör samtidigt den information som ges möjliggöra en jämförelse så att betalaren kan göra ett välgrundat val.

↓ 2019/518 skäl 7 (anpassad)

(10) För att säkra jämförbarhet bör valutaväxlingsavgifterna för alla kortbaserade betalningar uttryckas på samma sätt, nämligen som procentuella påslag i förhållande till de senaste tillgängliga ⌦ referensväxelkurserna för euro ⌫ från Europeiska centralbanken (ECB). Vid växling mellan två valutor utanför euroområdet kan ett påslag behöva baseras på en kurs som härleds från två ECB-kurser.

↓ 2019/518 skäl 8 (anpassad)

(11) I enlighet med de allmänna informationskrav avseende valutaväxlingsavgifter som fastställs i direktiv (EU) 2015/2366, bör tillhandahållare av valutaväxlingstjänster lämna information om sina valutaväxlingsavgifter innan betalningstransaktionen initieras. Parter som erbjuder valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället bör lämna information om sina avgifter för sådana tjänster på ett tydligt och tillgängligt sätt, till exempel genom att ange sina avgifter vid disken eller

digitalt på terminalen eller på skärmen vid köp online. Utöver den information som anges i artikel 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366 bör dessa parter även, innan betalningen initieras, lämna uttrycklig information om det belopp som ska betalas till betalningsmottagaren i den valuta som används av betalningsmottagaren och det totalbelopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto. Det belopp som ska betalas i den valuta som används av betalningsmottagaren bör utvisa priset för de varor ⌦ eller ⌫ tjänster som köps och ⌦ det ⌫ kan visas ⌦ vid ⌫ kassan i stället för på betalterminalen. Den valuta som används av betalningsmottagaren är i allmänhet den lokala valutan, men kan enligt principen om avtalsfrihet i vissa fall vara en annan unionsvaluta. Det totalbelopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto bör utgöras av priset på varorna eller tjänsterna och valutaväxlingsavgifterna. Dessutom bör båda beloppen dokumenteras på kvittot eller på ett annat varaktigt medium.

↓ 2019/518 skäl 9

(12) Med hänsyn till artikel 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, bör betalaren när en valutaväxlingstjänst erbjuds i en uttagsautomat eller på försäljningsstället kunna avböja denna tjänst och i stället betala i den valuta som används av betalningsmottagaren.

↓ 2019/518 skäl 10 (anpassad)

(13) För att göra det möjligt för betalare att jämföra avgifterna för olika alternativ för valutaväxling i en uttagsautomat eller på försäljningsstället, bör betalarnas betaltjänstleverantörer inte bara lämna fullt jämförbar information om tillämpliga avgifter för valutaväxling i villkoren i sina ramavtal, utan också offentliggöra denna information via en allmänt ⌦ och lätt ⌫ tillgänglig elektronisk plattform, framför allt på sina kundwebbplatser, på sina webbplatser för internetbanktjänster och i sina mobila bankapplikationer, på ett lättförståeligt och lättillgängligt sätt. Detta skulle göra det möjligt att utveckla webbplatser för jämförelser för att underlätta för konsumenterna att jämföra priser när de reser eller handlar utomlands. Dessutom bör betalarnas betaltjänstleverantörer påminna betalarna om tillämpliga valutaväxlingsavgifter när en kortbaserad betalning görs i en annan valuta, med hjälp av allmänt och lätt tillgängliga elektroniska kommunikationskanaler, såsom sms-meddelanden, e-post eller pushnotiser via betalarens mobila bankapplikation. Betaltjänstleverantörer bör komma överens med betaltjänstanvändare om den elektroniska kommunikationskanal genom vilken de ska tillhandahålla information om valutaväxlingsavgifter, med beaktande av den mest effektiva kanalen för att nå betalaren. Betaltjänstleverantörer bör också godta betaltjänstanvändares begäranden om att inte erhålla elektroniska meddelanden med information om valutaväxlingsavgifter.

↓ 2019/518 skäl 11 (anpassad)

(14) Regelbundna påminnelser är lämpligt i situationer där betalaren vistas utomlands under längre perioder, till exempel när betalaren är utstationerad eller studerar utomlands, eller om betalaren regelbundet använder ett kort för köp online i den lokala valutan. En skyldighet att tillhandahålla sådana påminnelser skulle säkerställa att betalare är informerade när de överväger olika alternativ för valutaväxling.

↓ 924/2009 skäl 9 (anpassad)

(15) Det är viktigt att underlätta betaltjänstleverantörers gränsöverskridande betalningar. I detta sammanhang bör standardisering främjas, särskilt användningen av det internationella ⌦ betalkontonumret ⌫ (international ⌦ payment ⌫ account number ⌦ identifier ⌫, Iban-nummer) och ⌦ företagsidentifieringskoden ⌫ (⌦ business ⌫ identifier code, BIC-kod). Det är därför lämpligt att betaltjänstleverantörerna förser betaltjänstanvändarna med uppgifter om Iban-numret och BIC-koden för kontot i fråga.

↓ 924/2009 skäl 10 (anpassad)

(16) För att garantera en jämn, punktlig och effektiv betalningsbalansrapportering ⌦ inom det gemensamma eurobetalningsområdet (Single Euro Payments Area, Sepa) ⌫ är det önskvärt att man fortfarande kan samla in lättillgängliga betalningsuppgifter som Iban-nummer, BIC-kod och transaktionsbeloppet eller enkla, aggregerade betalningsuppgifter ⌦ för olika betalningsinstrument ⌫, förutsatt att insamlingen inte stör den automatiserade betalningsprocessen och helt kan automatiseras. Denna förordning påverkar inte rapporteringskraven för andra ändamål, såsom förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism, eller av skatteskäl.

↓ 924/2009 skäl 14

(17) De behöriga myndigheterna bör ges befogenhet att effektivt fullgöra sina övervakningsskyldigheter och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att betaltjänstleverantörer följer denna förordning.

↓ 924/2009 skäl 15 (anpassad)

(18) För att möjliggöra tvistlösning vid en felaktig tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna ⌦ föreskriva ⌫ lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning, för lösande av eventuella tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer. Det är också viktigt att behöriga myndigheter och organ för klagomål och tvistlösning utanför domstol ⌦ utses ⌫.

↓ 924/2009 skäl 16 (anpassad)

(19) Det är mycket viktigt att se till att behöriga myndigheter och organ för klagomål och tvistlösning utanför domstol inom ⌦ unionen ⌫ samarbetar aktivt för att smidigt och i rimlig tid lösa gränsöverskridande tvister inom ramen för denna förordning. Det bör vara möjligt att sådant samarbete sker i form av ett informationsutbyte avseende lagstiftning eller juridisk praxis i deras jurisdiktioner eller, om så är lämpligt, överföring eller övertagande av klagomål och ⌦ tvistlösningsförfaranden ⌫.

↓ 924/2009 skäl 17 (anpassad)

(20) Det är nödvändigt att medlemsstaterna fastställer effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner i sin nationella lagstiftning ⌦ för ⌫ överträdelse av denna förordning.

↓ 924/2009 skäl 18 (anpassad)

(21) Det skulle ha klara fördelar att utvidga tillämpningen av denna förordning till andra valutor än euro, särskilt när det gäller det antal betalningar som omfattas. Ett meddelandeförfarande bör därför ⌦ förskrivas ⌫, för att medlemsstater med annan valuta än euro ska kunna tillämpa förordningen på gränsöverskridande betalningar i sin nationella valuta.

↓ 2019/518 skäl 12 (anpassad)

(22) Kommissionen bör för Europaparlamentet, rådet, ECB och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén lägga fram en rapport om tillämpningen av regeln om lika kostnader för gränsöverskridande betalningar i euro och nationella transaktioner i nationella valutor och om effektiviteten när det gäller de informationskrav för valutaväxling som fastställs i denna förordning. Kommissionen bör också undersöka ytterligare möjligheter – och den tekniska genomförbarheten av dessa möjligheter – att utvidga regeln om lika avgifter till alla unionsvalutor och att ytterligare öka transparensen och jämförbarheten när det gäller valutaväxlingsavgifter, samt ⌦ möjligheten ⌫ att avaktivera ⌦ och ⌫ aktivera den valutaväxlingsfunktion som erbjuds av andra parter än betalarens betaltjänstleverantör.

↓ 924/2009 skäl 22 (anpassad)

(23) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna ⌦ utan snarare ⌫, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på ⌦ unionsnivå ⌫, kan ⌦ unionen ⌫ vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget ⌦ om Europeiska unionen ⌫. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

↓ 924/2009 (anpassad)

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

⌦ Innehåll ⌫ och tillämpningsområde

↓ 2019/518 artikel 1.1 a

1. I denna förordning fastställs bestämmelser om gränsöverskridande betalningar och om transparens för valutaväxlingsavgifter inom unionen.

↓ 924/2009

2. Denna förordning ska, i enlighet med bestämmelserna i direktiv (EU) 2015/2366, tillämpas på gränsöverskridande betalningar som är uttryckta i euro eller de nationella valutorna i de medlemsstater som har meddelat sitt beslut att tillämpa denna förordning på sin egen nationella valuta i enlighet med artikel 13.

↓ 2019/518 artikel 1.1 b

Utan hinder av första stycket i den här punkten, ska artiklarna 4 och 5 tillämpas på alla nationella och gränsöverskridande betalningar som antingen anges i euro eller i den nationella valutan i en medlemsstat, när denna valuta är en annan än euro och som involverar en valutaväxlingstjänst.

↓ 924/2009 (anpassad)

3. Denna förordning ska inte tillämpas på gränsöverskridande betalningar som betaltjänstleverantörer utför för egen räkning eller för andra betaltjänstleverantörers räkning.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning ⌦ gäller följande definitioner: ⌫

1. *gränsöverskridande betalning*: en elektroniskt behandlad betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i olika medlemsstater,

2. *nationell betalning*: en elektroniskt behandlad betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i samma medlemsstat,

3. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder,

4. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,

5. *betaltjänstleverantör*: någon av de kategorier av juridiska personer som avses i artikel 1.1 i direktiv (EU) 2015/2366 och de fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 32 i det direktivet, men inte de institut som förtecknas i punkterna 4–23 i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU[11] ⌦ och ⌫ som omfattas av ett undantag i en medlemsstat i enlighet med artikel 2.5 i direktiv (EU) 2015/2366,

6. *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare, betalningsmottagare eller både betalare och betalningsmottagare,

7. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare som innebär placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,

8. *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,

[11] Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

↓ 2019/518 artikel 1.2

9. *avgift*: ett belopp som en betaltjänstleverantör tar ut från betaltjänstanvändaren och som är direkt eller indirekt kopplat till en betalningstransaktion, ett belopp som en betaltjänstleverantör eller en tillhandahållare av valutaväxlingstjänster tar ut från betaltjänstanvändaren i enlighet med artikel 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366 för en valutaväxlingstjänst, eller en kombination av dessa belopp,

↓ 260/2012 artikel 17.1

10. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG[12],

↓ 924/2009 (anpassad)

11. *konsument*: en fysisk person som agerar vid sidan av sin närings- eller yrkesverksamhet,

12. *mikroföretag*: ett företag som vid ingåendet av betaltjänstavtalet är ett företag i enlighet med definitionen i artikel 1 och artikel 2.1 och 2.3 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG[13],

13. *förmedlingsavgift*: avgift som betalas mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer för varje autogirering,

14. *autogiro*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av det medgivande som betalaren lämnat till betalningsmottagaren, ⌦ betalningsmottagarens ⌫ betaltjänstleverantör eller ⌦ betalarens ⌫ egen betaltjänstleverantör,

15. *autogirosystem*: gemensamt regelverk, praxis och standarder som avtalats mellan betaltjänstleverantörer för utförande av autogireringar.

Artikel 3

Avgifter för gränsöverskridande betalningar och motsvarande nationella betalningar

↓ 2019/518 artikel 1.3 a

1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar i euro ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut för motsvarande nationella betalningar till samma värde i den nationella valutan i den medlemsstat där betaltjänstanvändarens betaltjänstleverantör är belägen.

[12] Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

[13] Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

↓ 2019/518 artikel 1.3 b

2. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar i nationell valuta i en medlemsstat som har meddelat att denna förordning ska tillämpas på dess nationella valuta i enlighet med artikel 13 ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut av betaltjänstanvändare för motsvarande nationella betalningar till samma värde och i samma valuta.

↓ 924/2009

3. Vid bedömningen av om avgiftsnivån för en gränsöverskridande betalning är förenlig med punkt 1, ska en betaltjänstleverantör fastställa vad som är en motsvarande nationell betalning.

De behöriga myndigheterna ska utfärda riktlinjer för att fastställa motsvarande nationella betalningar när de bedömer det vara nödvändigt. De behöriga myndigheterna ska samarbeta aktivt inom den betalningskommitté som inrättats i enlighet med artikel 85.1 i direktiv 2007/64/EG för att säkerställa enhetliga riktlinjer för motsvarande nationella betalningar.

↓ 2019/518 artikel 1.3 d

4. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas på valutaväxlingsavgifter.

↓ 2019/518 artikel 1.4 (anpassad)

Artikel 4

Valutaväxlingsavgifter för kortbaserade transaktioner

1. När det gäller informationskrav avseende valutaväxlingsavgifter och den växelkurs som ska tillämpas, enligt artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, ska betaltjänstleverantörer och parter som tillhandahåller valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället i enlighet med vad som avses i artikel 59.2 i det direktivet, uttrycka de totala valutaväxlingsavgifterna som ett procentuellt påslag i förhållande till den senast tillgängliga ⌦ referensväxelkursen för euro ⌫ från Europeiska centralbanken (ECB). Detta påslag ska redovisas för betalaren innan betalningstransaktionen initieras.

2. Betaltjänstleverantörer ska också offentliggöra de påslag som avses i punkt 1 på ett begripligt och lättillgängligt sätt på en allmänt och lätt tillgänglig elektronisk plattform.

3. Utöver den information som avses i punkt 1 ska en part som tillhandahåller en valutaväxlingstjänst i en uttagsautomat eller på försäljningsstället lämna följande information till betalaren innan betalningstransaktionen initieras:

a) Det belopp som ska betalas till betalningsmottagaren i den valuta som används av betalningsmottagaren.

b) Det belopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto.

4. En part som tillhandahåller valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället ska tydligt ange den information som avses i punkt 1 i uttagsautomaten eller på försäljningsstället. Innan betalningstransaktionen initieras ska den parten också informera betalaren om möjligheten att betala i den valuta som används av

betalningsmottagaren och låta betalarens betaltjänstleverantör därefter göra valutaväxlingen. Den information som avses i punkterna 1 och 3 ska också göras tillgänglig för betalaren på ett varaktigt medium efter det att betalningstransaktionen initierats.

5. Betalarens betaltjänstleverantör ska, för varje betalkort som har utfärdats till betalaren av betalarens betaltjänstleverantör och som är kopplat till samma konto, skicka ett elektroniskt meddelande till betalaren med den information som avses i punkt 1, utan onödigt dröjsmål efter det att betalarens betaltjänstleverantör mottar en betalningsorder för ett kontantuttag i en uttagsautomat eller en betalning på ett försäljningsställe i en unionsvaluta som är en annan än valutan för betalarens konto.

Utan hinder av första stycket ⌦ ska ett sådant meddelande skickas igen ⌫ en gång varje månad under vilken betalarens betaltjänstleverantör mottar en betalningsorder i samma valuta från betalaren.

6. Betaltjänstleverantören ska komma överens med betaltjänstanvändaren om den eller de allmänt och lätt tillgängliga elektroniska kommunikationskanaler genom vilka betaltjänstleverantören kommer att skicka det meddelande som avses i punkt 5.

Betaltjänstleverantören ska erbjuda betaltjänstanvändare möjligheten att välja att inte erhålla de elektroniska meddelanden som avses i punkt 5.

Betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren får enas om att punkt 5 och denna punkt inte ska tillämpas, helt eller delvis, om betaltjänstanvändaren inte är en konsument.

7. Den information som avses i denna artikel ska tillhandahållas utan kostnad samt på ett neutralt och begripligt sätt.

↓ 2019/518 artikel 1.5 (anpassad)

Artikel 5

Valutaväxlingsavgifter vid betalningar (credit transfers)

1. När en valutaväxlingstjänst erbjuds av betalarens betaltjänstleverantör i samband med en betalning, enligt definitionen i artikel 4.24 i direktiv (EU) 2015/2366, som initieras direkt online, via betaltjänstleverantörens webbplats eller mobila bankapplikation, ska betaltjänstleverantören, med avseende på artiklarna 45.1 och 52.3 i det direktivet, på ett tydligt, neutralt och begripligt sätt, innan betalningstransaktionen initieras, informera betalaren om de uppskattade avgifter för valutaväxlingstjänster som är tillämpliga på betalningen.

2. Innan en betalningstransaktion initieras ska betaltjänstleverantören på ett tydligt, neutralt och begripligt sätt meddela betalaren det uppskattade totala beloppet för betalningen i valutan för betalarens konto, inklusive eventuella transaktionsavgifter och valutaväxlingsavgifter. Betaltjänstleverantören ska även meddela det uppskattade belopp som ska ⌦ överföras ⌫ till betalningsmottagaren i den valuta som används av betalningsmottagaren.

↓ 924/2009 (anpassad)

Artikel 6

Åtgärder för att underlätta automatiska betalningar

1. I tillämpliga fall ska en betaltjänstleverantör underrätta betaltjänstanvändaren om betaltjänstanvändarens ⌦ internationella betalkontonummer ⌫ (Iban-nummer) och betaltjänstleverantörens ⌦ företagsidentifieringskod ⌫ (BIC-kod).

Betaltjänstleverantören ska i tillämpliga fall också ange betaltjänstanvändarens Iban-nummer och sin BIC-kod på ⌦ kontoutdrag ⌫ eller i en bilaga ⌦ härtill ⌫.

Betaltjänstleverantören ska tillhandahålla betaltjänstanvändaren den information som krävs i enlighet med denna punkt utan kostnad.

↓ 260/2012 artikel 17.3 b (anpassad)

2. Betaltjänstleverantören får ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren utöver de som uttas i enlighet med artikel 3.1, om denna användare ger betaltjänstleverantören instruktioner om att utföra ⌦ en gränsöverskridande betalning ⌫ utan att meddela Iban-numret och, i förekommande fall och i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012[14], den ⌦ tillhörande ⌫ BIC-koden för betalkontot i den andra medlemsstaten. Dessa avgifter ska vara rimliga och motsvara kostnaderna. De ska avtalas mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om tilläggsavgifternas storlek i god tid innan betaltjänstanvändaren blir bunden av ett sådant avtal.

↓ 924/2009 (anpassad)

3. Om så är lämpligt med hänsyn till betalningstransaktionens natur ska den leverantör av varor och tjänster som accepterar betalningar som omfattas av denna förordning, för all fakturering av varor och tjänster i ⌦ unionen ⌫ underrätta sina kunder om sitt Iban-nummer och sin betaltjänstleverantörs BIC-kod.

Artikel 7

Krav på betalningsbalansrapportering

↓ 260/2012 artikel 17.4 (anpassad)

1. Medlemsstaterna ⌦ får inte föreskriva ⌫ avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner.

↓ 924/2009 (anpassad)

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, får medlemsstaterna samla in aggregerade uppgifter eller annan relevant lättillgänglig information, förutsatt att insamlingen inte har någon påverkan på direkthanteringen av betalningarna och fullt ut kan automatiseras av betaltjänstleverantörerna.

---

[14] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

Artikel 8

Behöriga myndigheter

Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som ska ansvara för att denna förordning efterlevs.

Medlemsstaterna ska utan dröjsmål ⌦ underrätta kommissionen om eventuella ⌫ förändringar ⌦ vad gäller de behöriga myndigheter som anmälts i enlighet med artikel 9 andra stycket i förordning (EG) nr 924/2009 ⌫.

Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna effektivt bevakar att denna förordning efterlevs och vidtar alla åtgärder som krävs för att säkerställa sådan efterlevnad.

Artikel 9

Klagomålsförfaranden för påstådda överträdelser av denna förordning

1. Medlemsstaterna ska ⌦ föreskriva ⌫ förfaranden som gör det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter att lämna in klagomål till de behöriga myndigheterna om betaltjänstleverantörers påstådda överträdelser av denna förordning.

2. När så är lämpligt, och utan att det påverkar rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med ⌦ nationella processrättsliga regler ⌫, ska de behöriga myndigheterna informera den part som har lämnat in ett klagomål om de förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol som ⌦ föreskrivits ⌫ i enlighet med artikel 10.

Artikel 10

Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska ⌦ föreskriva ⌫ lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att avgöra sådana tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna förordning. För detta ändamål ska medlemsstaterna utse ⌦ behöriga ⌫ organ.

2. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om ⌦ eventuella förändringar vad gäller de organ som anmälts i enlighet med artikel 11.2 i förordning (EG) nr 924/2009 ⌫.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att denna artikel endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller mikroföretag. I sådana fall ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om detta.

Artikel 11

Samarbete över gränserna

De olika medlemsstaternas behöriga myndigheter och organ med ansvar för ⌦ förfarandena för ⌫ klagomål och tvistlösning utanför domstol, som nämns i artiklarna 8 och 10, ska samarbeta aktivt och snabbt för att lösa gränsöverskridande tvister. Medlemsstaterna ska se till att ett sådant samarbete äger rum.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterna ⌦ ska ⌫ fastställa ⌦ regler ⌫ om sanktioner för överträdelse av ⌦ bestämmelserna ⌫ i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att ⌦ säkerställa ⌫ att de tillämpas. ⌦ Sanktionerna ⌫ ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska ⌦ utan dröjsmål till kommissionen anmäla eventuella ändringar ⌫ som ⌦ berör de regler och åtgärder som anmälts i enlighet med artikel 13 i förordning (EG) nr 924/2009 ⌫.

Artikel 13

Tillämpning på andra valutor än euro

En medlemsstat som inte har euro som sin valuta och som beslutar att tillämpa denna förordning på sin nationella valuta, ska meddela kommissionen detta. Detta meddelande ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den utvidgade tillämpningen av denna förordning ska få verkan fjorton dagar efter ett sådant offentliggörande.

🡻 2019/518 artikel 1.6 (anpassad)

Artikel 14

Översyn

1. Senast den 19 april 2022 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, ECB och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén en rapport om tillämpningen och effekterna av denna förordning, vilken framför allt ska ⌦ innehålla ⌫ följande:

a) En utvärdering av hur betaltjänstleverantörer tillämpar artikel 3 i denna förordning.

b) En utvärdering av utvecklingen av volymer och avgifter för nationella och gränsöverskridande betalningar i medlemsstaternas nationella valutor och i euro sedan ⌦ dagen för ⌫ antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/518[15], ⌦ nämligen den 19 mars 2019 ⌫.

c) En utvärdering av effekterna av artikel 3 i denna förordning för utvecklingen av valutaväxlingsavgifter och andra avgifter som avser betaltjänster, både för betalare och betalningsmottagare.

d) En utvärdering av den uppskattade effekten av ⌦ en ändring ⌫ av artikel 3.1 i denna förordning till att täcka medlemsstaternas alla valutor.

e) En utvärdering av hur tillhandahållare av valutaväxlingstjänster tillämpar informationskraven i artiklarna 4 och 5 i denna förordning och den nationella lagstiftning som genomför artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, och huruvida ⌦ de bestämmelserna ⌫ har ökat transparensen när det gäller valutaväxlingsavgifter.

f) En utvärdering av huruvida och i vilken omfattning tillhandahållare av valutaväxlingstjänster har haft svårigheter i samband med den praktiska tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i denna förordning och den nationella lagstiftning som genomför artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366.

---

[15] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/518 av den 19 mars 2019 om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 vad gäller vissa avgifter för gränsöverskridande betalningar i unionen och valutaväxlingsavgifter (EUT L 91, 29.3.2019, s. 36).

g) En kostnads-nyttoanalys av de kommunikationskanaler och -tekniker som används av, eller finns tillgängliga för, tillhandahållare av valutaväxlingstjänster och som ytterligare kan öka transparensen när det gäller valutaväxlingsavgifter, inbegripet en utvärdering av huruvida det finns vissa kanaler som betaltjänstleverantörer bör vara skyldiga att erbjuda för lämnandet av den information som avses i artikel 4. Analysen ska även omfatta en utvärdering av den tekniska möjligheten att offentliggöra ⌦ den information som avses ⌫ i artikel 4.1 och 4.3 i denna förordning samtidigt, före initieringen av varje transaktion, för alla valutaväxlingsalternativ ⌦ som finns tillgängliga ⌫ i en uttagsautomat eller på försäljningsstället.

h) En kostnads-nyttoanalys av att ge betalaren möjlighet att blockera den valutaväxlingsfunktion som erbjuds av en annan part än betalarens betaltjänstleverantör i en uttagsautomat eller på försäljningsstället och att ändra sina preferenser i detta avseende.

i) En kostnads-nyttoanalys av att införa ett krav för betalarens betaltjänstleverantör att vid tillhandahållande av valutaväxlingstjänster i samband med en enskild betalningstransaktion tillämpa den valutaväxlingskurs som var tillämplig vid tidpunkten för initieringen av transaktionen vid clearing och avveckling av transaktionen.

2. Den rapport som avses i punkt 1 ska omfatta åtminstone perioden från och med den 15 december 2019 till och med den 19 oktober 2021. Den ska ta hänsyn till särdragen för olika betalningstransaktioner och särskilt göra skillnad mellan transaktioner som initierats i en uttagsautomat och på försäljningsstället.

När kommissionen utarbetar sin rapport får den använda de uppgifter som samlats in av medlemsstater med avseende på punkt 1.

↓ 924/2009 (anpassad)

Artikel 15

Upphävande

Förordning (EG) nr ⌦ 924/2009 upphör ⌫ att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen ⌦ och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II ⌫.

Artikel 16

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den ⌦ 20 april 2021 ⌫.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*